

Ρεσάλτο

έκδοση δρόμου

8

Μάρτης
2005

«ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ Ή ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ, ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΣΤΗ ΜΑΤΙΑ
ΠΟΥ ΠΕΦΤΕΙ ΣΤΗ ΦΡΙΚΗ, ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ Σ' ΑΥΤΗΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΧΑΣΕΙ
ΚΑΘΟΛΟΥ ΤΗΝ ΕΠΙΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΡΝΗΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΒΑΘΙΑ ΡΙΖΩΜΕΝΗ
ΣΤΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ»

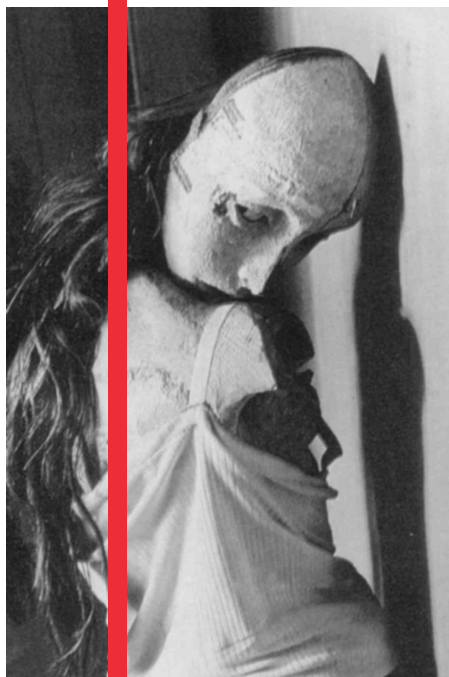

Κερασίνη, Νίαια
Δραπετσώνα, Πέραμα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΟΛΓΑΣ...

Τον Φεβρουάριο του 1998, η δεκαεννέα ετών τότε Ουκρανή Όλγα Μπ. , θύμα των ελληνικών κυκλωμάτων καταναγκαστικής πορνείας, βιάζεται από τον μπάτσο-μαστροπό Νικόλαο Μπρικόλια, υπεύθυνο έκδοσης 'αδειών παραμονής' στο αστυνομικό τμήμα Αμαλιάδος και συνεργάτη του αρχινταβατζή της.

Επιδεικνύοντας μεγάλη ψυχική δύναμη και αφού κατάφερε να δραπετεύσει από τους προαγωγούς, κατήγγειλε τον βιασμό ελπίζοντας στη δικαίωσή της. Τον Δεκέμβριο του 2004 εκδόθηκε η τρίτη κατά σειρά αθωωτική (για τον μπάτσο) απόφαση από το Μικτό Ορκωτό Εφετείο της Πάτρας, μετά από 7 χρόνια δικαστικής περιπέτειας, ενώ είχαν προηγηθεί άλλες δύο από το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο.

Ως Ουκρανή μετανάστρια -εξ ορισμού πόρνη δηλαδή για τα ελληνικά δεδομένα- η Όλγα έπεσε θύμα εγκλεισμού (τα χαρτιά της φυσικά και τα είχαν παρακρατήσει) και της πιο άγριας και στυγνής εκμετάλλευσης, εξωθούμενη στην αγορά της πορνείας από ιδιωτικούς και κρατικούς μαστροπούς. Ως γυναίκα και προς νουθεσία της (η Όλγα είχε αντιδράσει όταν έμαθε ότι έπρεπε να εκδίδεται), έπεσε θύμα βιασμού από τον μπάτσο-μαστροπό, σε ένδειξη της πλέον κτηνώδους και ωμής επιβολής δύναμης. Όπως κάθε γυναίκα που καταγγέλλει τον βιασμό της-πόσο μάλλον που ήταν και Ουκρανή μετανάστρια- έγινε αντικείμενο ειρωνικού σχολιασμού και γελοιοποίησης από όλους τους παράγοντες της δίκης, παρέλασε για χάρη της ένα ολόκληρο οπλοστάσιο με στερεότυπα και προκαταλήψεις, ο βιασμός της έγινε δικογραφία, έγινε πραγματογνωμοσύνη, έγινε κατηγορία για ανηθικότητα, κατηγορία για πρόκλησή του (σταθερή ιδεολογία για τη βιασθείσα γυναίκα). Και όλα αυτά επισφραγισμένα με την τρεις φορές αθωωτική απόφαση υπέρ του μπάτσου-βιαστή της: σε όλες φυσικά τις περιπτώσεις υπήρξε καθοριστική η ψήφος των ενόρκων.

Η ιστορία της Όλγας, μολονότι βγήκε στην επιφάνεια, δεν παύει να είναι παρά μόνο μία ανάμεσα στις τόσες και τόσες που μένουν στην αφάνεια. Η υπόθεσή της δεν μπορεί παρά να ειπωθεί μέσα από μία συνολική οπτική σχέσεων κοινωνικής, ταξικής και έμφυλης εξουσίας. Κυκλώματα σωματεμπορίας, αστυνομία, δικαστές, δικηγόροι, μέσα από θεσμικά και νομοθετικά πλαίσια που βολεύουν όλους εκτός από τα θύματά τους, συνεργάστηκαν αγαστά προκειμένου να διασφαλιστούν οι αλληλοεξαρτώμενες εξουσίες τους. Το σύστημα δεν νοσεί: ένα σύστημα δομημένο στους κοινωνικούς και ταξικούς διαχωρισμούς, στην πατριαρχία και τον σεξισμό, δεν μπορεί παρά να είναι εκ φύσεως 'νοσηρό'. Γι' αυτό και η μόνη προοπτική βρίσκεται στη συνολική καταστροφή του.

ΓΚΟΥΑΝΤΑΝΑΜΟ ΚΑΙ ΑΜΠΟΥ ΓΚΡΑΪΜΠ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ;

Στα μέσα Δεκεμβρη, μπάτσοι του Α.Τ. Αγ. Παντελεήμονα Αχαρνών βασανίζουν για μέρες Αφγανούς πρόσφυγες στο χώρο της κατοικίας τους και στο αστυνομικό τμήμα. Χρησιμοποιούν κάθε είδους βασανιστήρια όπως φάλαγγα, εικονικές εκτελέσεις, σεξουαλική κακοποίηση, χτυπήματα με λάστιχο, ενώ δε διστάζουν να τραβήξουν φωτογραφίες, με τα κινητά τους τηλέφωνα, τα βασανισμένα κορμιά. Κάποια από τα θύματα, ανάμεσά τους ανήλικοι, θα χρειαστούν εκτός από ιατρική περίθαλψη και υποστήριξη ψυχολόγων. Την Παρασκευή 24/12 περίπου 200 αναρχικοί και αντιεξουσιαστές επιτίθενται στο Α.Τ. σπάζοντας τα εξωτερικά τζάμια, ασφαλίτικα αμάξια και αναποδογυρίζοντας περιπολικά. Πετιούνται τρικάκια που αναφέρονται στους βασανισμούς, καθώς και στην πρόσφατη αθώωση μπάτσου-βιασπής μετανάστριας στην Πάτρα. Λίγο αργότερα συλλαμβάνεται ένα άτομο που αφήνεται ελεύθερο τις επόμενες μέρες με περιοριστικούς όρους. Για την τήρηση των δημοκρατικών προσχημάτων ασκούνται διώξεις σε βάρος μόνο δύο μπάτσων, τη στιγμή που ολόκληρο το τμήμα συμμετείχε στα βασανιστήρια. Η συνέχεια γνωστή : οι μπάτσοι θα αθωωθούν, οι βασανισμοί συνεχίζονται.

Άμπου Γκράιμπ στην Ελλάδα; Είναι δυνατόν; Ναι, προφανώς και είναι. Η δημοκρατική βαρβαρότητα εδώ, όπως και σε όλον τον ανεπτυγμένο κόσμο, δείχνει χρόνια τώρα τα δόντια της. Τα Γκουαντανάμο και τα Άμπου Γκράιμπ δεν αποτελούν μονοπώλιο των Αμερικανών. Ολόκληρος ο «πρώτος κόσμος» είναι γεμάτος με κολαστήρια μικρά και μεγάλα, κρυφά και φανερά. Μια «πρωτιά» κατακτημένη με γενοκτονίες, λεηλασίες φυσικών πόρων, ενθαρρύνσεις δικτατορικών-σκοταδιστικών καθεστώτων. Και όταν οι απελπισμένοι «τρίτοκοσμικοί» προσεγγίζουν τα δυτικά οχυρά στην προσπάθειά τους για επιβίωση, συναντούν το υπόλοιπο της φρίκης: σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, βιασμούς, βασανιστήρια. Αυτά συμβαίνουν κάθε στιγμή, σε κάθε μέρος του δημοκρατικού κόσμου, χωρίς κάμερες και φωτογραφίες. Και δεν αποτελούν κανενός είδους παρέκκλιση ή κατάχρηση. Εντάσσονται σε μια σχεδιασμένη στρατηγική των δυτικών κυρίαρχων για τον τρόπο διαχείρισης των κολασμένων αυτού του πλανήτη, οι οποίοι πρέπει να μάθουν πως αυτή είναι η μοίρα τους και δεν πρόκειται να αλλάξει : του αναλώσιμου υλικού, προορισμένου να εξυπηρετεί τα συμφέροντα και τις ορέξεις κάθε μικρού ή μεγάλου αφεντικού.

Ωστόσο, με δεδομένο ότι και τμήματα των ντόπιων πληθυσμών στον δυτικό κόσμο σπρώχνονται προς τον αποκλεισμό, είναι πιθανό κάποιοι να διαπιστώσουν πως συμπεριφορές και καταστάσεις που θεωρούσαν ότι αφορούν μόνο τους μετανάστες, αγγίζουν και τους ίδιους. Και ίσως τότε να κατανοήσουν πως ο διαχωρισμός ανάμεσα σε «ντόπιους» και «ξένους» είναι ψευδής. Πως ο μόνος αληθινός διαχωρισμός είναι αυτός ανάμεσα σε καταπιεστές και καταπιεζόμενους. Ανάμεσα σε αυτούς που επιτίθενται για τη διατήρηση και επέκταση των προνομίων τους και αυτούς που πρέπει να επιτεθούν για την κατάκτηση της ζωής τους.

Στις 24 Οκτώβρη 2001, ο τσιγγάνος Μαρίνος Χριστόπουλος δολοφονείται σε μπλόκο της αστυνομίας από τον μπάτσο Γ.Ε. Τυλιανάκη. Το «έγκλημα» που διέπραξε ο Μαρίνος ήταν ότι προσπάθησε, αναπτύσσοντας ταχύτητα, να αποφύγει τον έλεγχο με αποτέλεσμα την εν ψυχρώ εκτέλεσή του με μια σφαίρα στον αυχένα. Τριάμισι χρόνια αργότερα, στις 11 Μάρτη 2005, ο Τυλιανάκης καταδικάζεται πρωτόδικα από την Ελληνική «Δικαιοσύνη» σε 13 χρόνια φυλάκιση. Παρόλα αυτά όμως θα συνεχίσει να κυκλοφορεί ανενόχλητος, μιας και η «εκτέλεση» (...της ποινής) έχει ανασταλτικό χαρακτήρα μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης στο εφετείο... Ο νόων νοείτο.

Εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί. Θύματα της κακής τους τύχης; Φυσικές καταστροφές συμβαίνουν και στα ανεπτυγμένα κράτη, όμως μόνο στις χώρες που βρίσκονται στη περιφέρεια του πρώτου κόσμου τα θύματα είναι τόσα πολλά. Δεν έχουν σε αυτό το κόσμο όλοι το ίδιο μερίδιο στην ατυχία.

Να το πούμε απλά: στην Ασία τα θύματα ήταν τόσα πολλά γιατί οι εξουσίες, τοπικές και παγκόσμιες, ορίζουν ότι η ζωή εκεί δε μετράει και πολύ. Αυτός είναι ο λόγος που οι χώρες αυτές προσφέρουν φτηνές και εξωτικές διακοπές για τους πρωτοκοσμικούς και πολλές επιχειρήσεις μεταφέρουν εκεί τις δουλειές τους. Οι άνθρωποι εκεί δουλεύουν, ακόμα και εκδίδονται, για ένα κομμάτι ψωμί. Αρρωσταίνουν και πεθαίνουν από απλές ασθένειες. Αναλώσιμοι για τους πρωτοκοσμικούς και τις ντόπιες εξουσίες. Αν εκεί υπήρχαν φράγματα και συστήματα προειδοποίησης, όπως στην Ιαπωνία, αν οι αρχές στις χώρες αυτές δεν απέκρυπταν για χάρη της τουριστικής κίνησης τις προειδοποιήσεις των σεισμολόγων κάποιες μέρες πριν και την ενημέρωση που είχαν από τους μετεωρολόγους 8 ώρες νωρίτερα από την τραγωδία ότι το 'τσουνάμι' έρχεται, αν όλα αυτά συνέβαιναν, τότε στις περιοχές αυτές η ζωή θα μετρούσε όπως στις δικές μας. Άλλα έτσι ο παράδεισος για τους επενδυτές και τους τουρίστες δε θα υπήρχε. Εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί για να έχει ο πρώτος κόσμος τον παράδεισο του.

Αιώνες τώρα οι κάτοικοι των χωρών αυτών ήξεραν να προφυλάσσονται, να χτίζουν τους οικισμούς τους μακριά από τις ακτές, να ακούν τα προμηνύματα της φύσης. Η «πρόδοος» στοίβαξε τους ανθρώπους της υπαίθρου σε πόλεις δεξαμενές φτηνής και μαζικής εργασίας και μάλιστα πολλές ακροθαλάσσιες προς δόξα της τουριστικής ανάπτυξης. Η εξάρθρωση του προηγούμενου κοινωνικού ιστού σήμαινε εγκατάλειψη της εμπειρικής γνώσης που είχαν οι άνθρωποι και των εμπειρικών μέτρων προστασίας που λάμβαναν απέναντι σε τέτοια φυσικά φαινόμενα. Όπως συμβαίνει γενικά στην ιστορία, από τη στιγμή που ένα κράτος αναλαμβάνει να εγγυηθεί την κοινωνική επιβίωση ο δρόμος για την πιο εγκληματική αδιαφορία μένει ανοιχτός.

Βέβαια και αρκετοί πρωτοκοσμικοί χάθηκαν στον παράδεισο τους. Ο κανιβαλισμός της καπιταλιστικής συσσώρευσης δε λογαριάζει ούτε τις ζωές μερικών «εξασφαλισμένων» υπηκόων. Ενδιαφέρον δίδαγμα για εκείνους που θεωρούν ότι η βία αυτού του κόσμου είναι μια μακρινή υπόθεση. Όμως ακόμα και μέσα στο μαζικό θάνατο η ταξική διαίρεση αυτού του κόσμου επιβεβαιώθηκε. Οι αναπτυγμένες χώρες ενδιαφέρθηκαν πρώτα για τους καλοζωιστές που χάθηκαν ή αγνοούνταν. Η ελληνική κυβέρνηση δήλωσε ευθαρσώς ότι η ΕΜΑΚ θα μεταβεί στον τόπο της καταστροφής για να ασχοληθεί κατά προτεραιότητα με τις λίγες δεκάδες ελλήνων αγνοούμενων, τα ονόματα των οποίων απέκρυπτε μιας και πιθανότατα επρόκειτο για σεξουαριστές. Οι προσπάθειες του 'πολιτισμένου κόσμου' τα πρώτα κρίσιμα εικοσιτετράωρα κατευθύνθηκαν προς τους δικούς τους υπηκόους και ας ήταν πολλαπλάσια τα θύματα των ντόπιων. Κάποιων οι ζωές μετρούσαν διαφορετικά. Οι άλλοι ας πέθαιναν.

Η «θεομηνία» δεν ήταν παρά το τυχαίο πρόσωπο της λεηλασίας. Ο «πολιτισμένος κόσμος» επέβαλλε τα συμφέροντα του σε αυτές τις περιοχές και αυτό άφησε ανοιχτό το δρόμο για τέτοιες καταστροφές. Τώρα επιβεβαιώνει και πάλι την κυριαρχία του εμφανιζόμενος ως σωτήρας σε αυτούς που αν δεν είχαν πέσει θύματα εκμετάλλευσης δε θα είχαν και ανάγκη σωτηρίας. Η ανθρωπιστική βοήθεια μακροπρόθεσμα σίγουρα θα γίνει ένα χαρτί στα χέρια των 'σωτήρων' για να πατήσουν γερά το πόδι τους μέσα στα ερείπια. Τα σχέδια ανοικοδόμησης θα κάνουν αυτή τη 'σωτηρία' επικερδή... Εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί και για τους επενδυτές άνοιξαν χρυσές δουλειές.

Όσο για την συγκίνηση των δυτικών κοινωνιών αυτή δεν πιστοποιεί κάποιου είδους ανθρωπιά. Χιλιάδες μετανάστες έχουν βρει τον θάνατο στα σύνορα του ευρωπαϊκού κάστρου και κανείς δεν ενδιαφέρεται. Το μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη είναι μια πληγή από τις λεηλασίες των ανεπτυγμένων κρατών. Κανείς δεν κουνιέται. Η κόλαση προκαλεί το ενδιαφέρον μονάχα όταν η συμπάρασταση σε αυτούς που τη βιώνουν είναι ανέξοδη. Ο 'πολιτισμένος' κόσμος τα παίρνει όλα και κατά περίπτωση πετάει κανένα ψίχουλο. Μέσα από τις φιλανθρωπικές πιστοποιεί και απενοχοποιεί την ανώτερη θέση του, γι' αυτό οι μαραθώνιοι αγάπης του είναι τόσο αρεστοί. Αν η καταστροφή στην Ασία τροφοδοτήσει καινούργια μεταναστευτικά ρεύματα, η μάσκα της φιλανθρωπίας θα πέσει...

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΩΞΗ ΤΟΥ Γ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗ

Δεν μας έχουν τάξει την ειρήνη και την ελευθερία, δεν υπάρχει κανένα συμβόλαιο, στην πραγματικότητα τίποτα δε δίνεται ούτε τάζεται, προσπαθώ να δω την πραγματικότητα όσο πιο καθαρά γίνεται, επιλέγω ανάμεσα στις άλλες δημιουργίες της ανθρωπότητας για κίνηση προς την

ελευθερία, τη θέλω για μένα όσο τη θέλω για όλους μας.
Απόσπασμα τοποθέτησης του Γ. Μοναστηριώτη

Ο Γιώργος Μοναστηριώτης καταδικάστηκε και φυλακίστηκε με την κατηγορία της λιποταξίας. Στο ελληνικό κράτος όπως και σε κάθε έθνος-κράτος δε γίνονται ανεκτές κινήσεις ανθρώπων που εναντιώνονται στους πολέμους-που τολμούν να αρνηθούν τη συνέργια στα εγκλήματα που -υπό το δόγμα των προληπτικών πολέμων στις μέρες μας- διαπράττει η κυριαρχία- που δηλώνουν την εναντίωσή τους προς την ολοκληρωτική και ιεραρχική δομή του στρατού.

Η ελληνική εμπλοκή στις πρόσφατες πολεμικές επιχειρήσεις που αιματοκύλησαν το Ιράκ κι έθρεψαν μίσος κι οργή διαιωνίζοντας τον κύκλο της βίας μέχρι σήμερα είναι αδιαμφισβήτητη. Η ναυτική βάση στη Σούδα της Κρήτης είναι η μεγαλύτερη νατοϊκή της Μεσογείου, παίζοντας καθοριστικότερο ρόλο στην επιτελική υποστήριξη των στρατιωτικών επιχειρήσεων. Η αρωγή που προσέφερε ο ελληνικός στρατός είναι δεδομένη και αποδεικνύεται και από το γεγονός πως η φρεγάτα Ναυαρίνο, στην οποία υπηρετούσε ο Γ.Μ., έφυγε για τον Περσικό στο πλαίσιο της νατοϊκής επιχείρησης «Διαρκής Ελευθερία» (!). Και είναι ακόμη σαφής η παράταξη της Ελλάδας στο πλάι των ηγεμονικών δυνάμεων του πλανήτη που, με το πρόσχημα της πάταξης της «παγμόσμιας τρομοκρατίας», διεξάγουν πολέμους για να επιβεβαιώσουν και να επεκτείνουν την επικυριαρχία τους και για να διασφαλίσουν τα ζωτικά τους συμφέροντα.

Οι εξουσίες υποστηρίζουν, αιώνες τώρα, πως όποιος επιθυμεί την ειρήνη πρέπει να ετοιμάζεται για πόλεμο. Και κανένα κράτος δεν έχει παρεκκλίνει ποτέ από αυτήν την αιμοβόρα θεώρηση για την ευταξία του κόσμου. Κάθε κράτος συνοροθετεί τη γεωγραφική του επικυριαρχία και συγκροτεί τον δολοφονικό μηχανισμό που θα την περιφρουρεί: τον στρατό του. Αυτή η δαπανηρή πολεμική μηχανή κατασκευάζεται με ευτελή υλικά: εθνικά ιδεώδη, μύθους για αλύτρωτες πατρίδες, έμμισθους δολοφόνους καριέρας. Η ίδια η διάρθρωση του στρατού, με την γραφειοκρατική της ιεραρχία και την επιβολή της απόλυτης πειθαρχίας, δηλώνει τον εχθρικό του προς τις κοινωνίες ρόλο. Στρατιωτικός εγκλεισμός. Καταστολή κοινωνικών εξεγέρσεων. Διπλωματία της ισχύος. Πόλεμος.

Περισσεύουν οι τρόποι με τους οποίους ο στρατός αντιμάχεται τη δυνατότητα των ανθρώπων να διεκδικούν την ελευθερία τους. Κι έτσι, δεν είναι ανάγκη να φτάσει η ώρα που θα κληθεί κανείς να πολεμήσει σε κάποιο κοντινό ή μακρινό μέτωπο για να εναντιωθεί στον ολοκληρωτισμό του στρατιωτικού θεσμού. Δεν είναι ανάγκη να αγγίξει τα προσωπικά του όρια της φρίκης για να αρνηθεί την όποια σχέση του με αυτόν. Ένα μέτωπο παραμένει διαρκώς ανοιχτό: το κοινωνικό-ταξικό. Οτιδήποτε άλλο είναι απλώς μερικό.

8 Μαΐου 2003: Ο Γιώργος Μοναστηριώτης, Εθελοντής Πενταετούς Υποχρέωσης (ΕΠΥ), δημοσιεύει την άρνησή του να φύγει για το Ιράκ με την φρεγάτα Ναυαρίνο του Πολεμικού Ναυτικού, στην οποία υπηρετεί.

Ταυτόχρονα, καταγγέλλει την ολοκληρωτική δομή του στρατού και δηλώνει την απόφασή του να μην επιστρέψει στο στράτευμα ούτε μετά την κατάπαυση του πυρός στο Ιράκ.

13 Σεπτέμβρη 2004: Ελπίζοντας να τερματιστεί η 16μηνη ομηρία του παρουσιάζεται στο Ναυτοδικείο Πειραιά. Καταδικάζεται με συνοπτικές διαδικασίες σε φυλάκιση 3 ετών και 4 μηνών και οδηγείται στις φυλακές Κορίνθου.

Αναπτύσσονται κινήσεις αλληλεγγύης.

6 Οκτώβρη 2004: Μετά από εγκλεισμό 3 εβδομάδων, ο Γ.Μοναστηριώτης αποφυλακίζεται. Η υπόθεση παίρνει τον δρόμο της για το εφετείο.

17 Γενάρη 2005: Η κατηγορία της λιποταξίας, ως διαρκές αδίκημα(!), τον οδηγεί εκ νέου στο εδώλιο. Η ποινή, εφέσιμη και εξαγοράσιμη, ορίζεται σε φυλάκιση 5 μηνών.

Κατά τη διάρκεια μάλιστα της δίκης εκδίδεται και νέο ένταλμα.

Το Σάββατο 2/10/04, στις 12 το μεσημέρι, 50 αναρχικοί & αντιεξουσιαστές κατέστρεψαν τις 2 κάμερες που βρίσκονται στις αρχές της Λαοδικείας, στη Νίκαια. Στον χώρο συγκέντρωσης -στην πλ. Δαβάκη της Νίκαιας- και στο σημείο της παρέμβασης κρεμάστηκαν πανό και πετάχτηκαν τρικάκια με τα προτάγματα:
«ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΟ ΕΛΕΓΧΟ» &
«Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ REALITY SHOW
ΓΙΑ ΜΠΑΤΣΟΥΣ & ΧΑΦΙΕΔΕΣ
ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΙΣ ΚΑΜΕΡΕΣ»
και μοιράστηκε το κείμενο που ακολουθεί.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ REALITY SHOW ΓΙΑ ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΚΑΙ ΧΑΦΙΕΔΕΣ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΙΣ ΚΑΜΕΡΕΣ

Στο μυθιστόρημα «1984» του Τζωρτζ Όργουελ απεικονίζεται ένα ολοκληρωτικό καθεστώς στο οποίο οι άνθρωποι παρακολουθούνται αδιάλειπτα, ακόμα και στα σπίτια τους. Στο βιβλίο του Όργουελ, ακόμα και η διαφορετική σκέψη θεωρείται έγκλημα. Βιβλίο επιστημονικής φαντασίας; Μάλλον δεν απέχουμε πολύ από αυτό το σημείο.

Η πραγματικότητα γύρω μας: αναρίθμητοι μπάτσοι, κάθε είδους, στους δρόμους. Υπερσύγχρονα μέσα παρακολούθησης. Αντιτρομοκρατικοί νόμοι και έκτακτες νομοθεσίες. Ολοένα και σκληρότερες συνθήκες εγκλεισμού και λειτουργία ειδικών κελιών. Ιπτάμενα αερόστατα που φωτογραφίζουν τα πάντα. Και κάμερες παρακολούθησης, κάμερες παντού. Η απαίτηση για «ασφάλεια» στο προσκήνιο.

«Ασφάλεια» κραυγάζουν τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά και τα δημοσιογραφικά φερέφωνα. Μέτρα, περισσότερα μέτρα, για την αντιμετώπιση -λένε- της «εγκληματικότητας» και της «τρομοκρατίας», εγχώριας και διεθνούς.

Ακόμα σκληρότερες αιχμαλωσίες σε ένα σύγχρονο κυνήγι μαγισμών για την «προστασία» της κοινωνίας. Διασπορά του φόβου, επιστημονικά οργανωμένη, σε όλο και μεγαλύτερες καθημερινές δόσεις. Τίποτα δεν είναι τυχαίο. Όσο πιο έντονα αναπτύσσονται οι κοινωνικές φοβίες τόσο πιο ισχυρή γίνεται η εξουσία των ανθρωποδιοικητών. Αν οι άνθρωποι νοιώθουν ότι κινδυνεύουν και πως αυτοί τους προστατεύουν τότε το κύρος των εξουσιαστών είναι επιβεβαιωμένο, η κοινωνική πειθάρχηση γίνεται ευκολότερη.

Μόνο που αυτοί που κραυγάζουν για αόρατες ή κατασκευασμένες απειλές και απαιτούν «ασφάλεια» είναι οι ίδιοι που βομβαρδίζουν ολόκληρες κοινωνίες στο όνομα του πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία». Είναι οι ίδιοι που δολοφονούν δεκάδες εργάτες κάθε χρόνο, λόγω των υπερεντατικών ρυθμών εργασίας και της απουσίας μέτρων ασφάλειας. Είναι οι ίδιοι που, με τους κοινωνικούς διαχωρισμούς και αποκλεισμούς τους οποίους επιβάλλουν,

δημιουργούν τις κοινωνικές εκείνες φιγούρες που έπειτα ποινικοποιούν και καταδιώκουν: τους τοξικομανείς, τους εξαθλιωμένους μετανάστες, τους μικροπαραβάτες του κοινωνικού περιθωρίου. Είναι οι ίδιοι που καλύπτουν και σιγοντάρουν τα αγαπημένα τους παιδιά, τους μπάτσους, οι οποίοι είναι βασικοί συνέταιροι έως και επιτελάρχες κάθε είδους μαφιών, κυκλωμάτων μαστροπείας, δικτύων διακίνησης όπλων και ναρκωτικών. Είναι οι πραγματικοί εγκληματίες και τρομοκράτες.

Αν τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά εκβιάζουν

Από τις αρχές Οκτώβρη 2004, μέσα από έναν αριθμό συλλογικών πρωτοβουλιών, αρκετές από τις 1600 κάμερες καθημερινής παρακολούθησης μας έχουν τεθεί εκτός λειτουργίας σε διάφορα σημεία της Αθήνας. Η επιλογή δημοσίευσης του συγκεκριμένου κειμένου έγινε γιατί αφορά παρέμβαση που πραγματοποιήθηκε στις περιοχές “μας”.

μέσω της διασποράς του φόβου και του ιδεολογήματος της «ασφάλειας» τη συναίνεση μας στα αμέτρητα αστυνομικά μπλόκα, στις εκατοντάδες κάμερες, στα ζέπελιν, στα τρομονομοθετήματα, όλοι όσοι βιώνουμε καθημερινά τους ποικιλόμορφους καταναγκασμούς, τις ταπεινώσεις, τους αποκλεισμούς, την εκμετάλλευση, την ανέχεια έχουμε κάθε λόγο να αρνηθούμε τη μετατροπή της πόλης σε μια τεράστια φυλακή. Η προοπτική δημιουργίας ενός γιγαντιαίου εποπτευόμενου κλουβιού μέσω των ηλεκτρονικών ματιών-ρουφιάνων και υπερσύγχρονων συστημάτων επεξεργασίας

των οπτικοακουστικών πληροφοριών μάς αφορά στο ακέραιο. Η 24ωρη πανοπτική επιτήρηση στοχεύει κάθε κοινωνική συμπεριφορά που δεν μπορεί ή δεν θέλει να ενσωματωθεί στην «κανονικότητα» της υπακοής, της μισθωτής εργασίας, της κατανάλωσης, της μίζερης καθημερινότητας. Τον μετανάστη, τον άστεγο, τον ζητιάνο, τον απεργό, τον άνεργο, τον διαδηλωτή, τον εξεγερμένο...

Κι όσο η αντίσταση δεν οργανώνεται η όρεξη των ανθρωποδοιοικητών μεγαλώνει ακόμα περισσότερο. Στο στόχαστρο του κοινωνικού ελέγχου μπαίνουν και οι δικυκλιστές, οι πεζοί που δεν περνούν από το φανάρι ή οι παρέες που συχνάζουν τα βράδια στις πλατείες.

Η ιστορία παίρνει τη μορφή εφιάλτη. Θέλουμε να διακόψουμε αυτόν τον εφιάλτη. Οι κάμερες που μας επιβλέπουν αποτελούν έναν παραδειγματικό στόχο για πράξεις αντίστασης ενάντια στο καθεστώς γενικευμένης αιχμαλωσίας μας. Δε θα ζήσουμε τη ζωή μας σε έναν κόσμο-φυλακή. Αναλαμβάνουμε το ρίσκο.

Για την ελευθερία.

Πρωτοβουλία Αναρχικών
από τις γύρω περιοχές
ενάντια στη γενικευμένη επιτήρηση

Η παρούσα ανατύπωση έγινε σε 3000 αντίτυπα
τα οποία μοιράστηκαν στις γύρω περιοχές.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ Ε.Ο.17Ν ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΕΙΔΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΤΟΥΣ

Στις 18 Σεπτέμβρη, μετά από πάνω από δύο χρόνια εγκλεισμού τους στα «λευκά κελιά» της δημοκρατίας, που κατασκευάστηκαν ειδικά γι' αυτούς, οι καταδικασμένοι για συμμετοχή στην Ε.Ο.17Ν ξεκίνησαν κυλιόμενη απεργία πείνας ενάντια στο ειδικό καθεστώς κράτησής τους. Πρώτος ξεκίνησε ο Δημήτρης Κουφοντίνας και ακολούθησαν οι Χριστόδουλος Ξηρός, Ηρακλής Κωστάρης, Σάββας και Βασίλης Ξηρός και ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος. Είχε προηγηθεί απεργία πείνας του Βασίλη Τζωρτζάτου, από 9 Αυγούστου έως 20 Σεπτέμβρη, για τον ίδιο λόγο. Ενώ ολιγοήμερη απεργία πείνας σε ένδειξη αλληλεγγύης πραγματοποίησε και ο Χρήστος Τσιγαρίδας, από τις φυλακές Κορυδαλλού όπου οδηγήθηκε μετά την εξοντωτική καταδίκη του ίδιου και τριών ακόμα συγκατηγορούμενων του για συμμετοχή στον Ε.Λ.Α., με βάση τη ναζιστικής έμπνευσης αρχή της «συλλογικής ευθύνης» -λόγω «ψυχικής συνδρομής»- αφού για κανέναν δεν υπήρξε ούτε ένα αποδεικτικό στοιχείο για το αν συμμετείχε σε ενέργειες της οργάνωσης, σε ποιες συγκεκριμένα και τι ρόλο είχε σε αυτές.

Η απεργία πείνας που πραγματοποίησαν αφορούσε το έσχατο μέσο και μια δυναμική μορφή αντίστασης στο διαρκές βασανιστήριο του εγκλεισμού τους σε ένα ειδικό καθεστώς σταδιακής πνευματικής, ψυχολογικής και σωματικής εξόντωσής τους: απομόνωση σε ατομικά κελιά χωρίς φυσικό φωτισμό, ασφυκτικός χώρος προαυλισμού περιστοιχισμένος από μεταλλικό τείχος και πλήρης απομόνωση από τους υπόλοιπους κρατούμενους.

Η απεργία πείνας των περισσότερων διακόπηκε μετά την αφαίρεση του μεταλλικού κλωβού ύψους 9 μέτρων με πυκνό πλέγμα στο πάνω μέρος του, ο οποίος υψωνόταν πάνω από τον μαντρότοιχο κάνοντας τον ασφυκτικά μικρό χώρο προαυλισμού τους να μοιάζει με πάτο βαρελιού. Συνέχισε για κάποιες μέρες ακόμα ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος διεκδικώντας την άρση και των υπολοίπων μέτρων που συνιστούν το ειδικό καθεστώς κράτησής τους χωρίς κάποια επιπλέον επιτυχία.

Οι αρχικές καταγέλαστες δηλώσεις του υπουργού δικαιοσύνης -σε αντιστοιχία με αυτόν της προηγούμενης κυβέρνησης- περί προνομιακών συνθηκών κράτησης διαψεύστηκαν με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο από τους κρατούμενους πολλών φυλακών που προχώρησαν το ίδιο διάστημα σε αποχή συσσιτίου και απεργίες πείνας για την ικανοποίηση ενός αριθμού αιτημάτων τους, οι οποίοι ανάμεσα στα 8 σημεία των διεκδικήσεων τους έθεσαν και την «κατάργηση του καθεστώτος απομόνωσης και των υπολοίπων ειδικών συνθηκών φυλάκισης των πολιτικών κρατουμένων».

Ειδικό καθεστώς κράτησης πρωτοεφαρμόστηκε στις αρχές της δεκαετίας του '70, με τα λευκά κελιά του γερμανικού κράτους για τους αντάρτες πόλης της RAF και της 2 Ιούνη. Στόχος, η διανοητική αποδιοργάνωση και ο ψυχικός ακρωτηριασμός τους μέσω της αισθητηριακής αποστέρησης. Τα επόμενα χρόνια πολλά κράτη, όπως η Ιταλία, η Ισπανία, η Γαλλία, η Τουρκία, ακολούθησαν το παράδειγμα για αντίστοιχες περιπτώσεις κρατούμενων.

Στην ελληνική πραγματικότητα, η επιβολή ειδικών συνθηκών κράτησης για τους «αντίπαλους της δημοκρατίας» δεν συνιστά τυχαίο γεγονός ή κάποια παρενέργεια των δημοκρατικών λειτουργιών. Αποτελεί ένα από τα πολλά επεισόδια της εγχώριας αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας των τελευταίων ετών με συνεχείς τρομονόμους, εκατοντάδες κάμερες παρακολούθησης, ενισχυμένη αστυνομική παρουσία στους δρόμους, έντονη τρομοϋστερία και πολιτικές δίκες-οπερέτες που προσομοιάζουν με έκτακτα στρατοδικεία (η δεύτερη δίκη για τον ΕΛΑ βρίσκεται σε εξέλιξη). Και εντάσσεται στο πλαίσιο της συνολικότερης αναβάθμισης των κατασταλτικών μεθόδων και μηχανισμών της αντιτρομοκρατικής διεθνούς των κρατών, στο όνομα της «ασφάλειας» για την πάταξη κάθε μορφής απειθαρχίας στις προσταγές τους. Μια επιχείρηση πλανητικής κλίμακας, της οποίας οι πιο απάνθρωπες εκδοχές αποτυπώνονται στις φυλακές βασανισμού και εξόντωσης ιρακινών αντιστεκόμενων του Άμπου Γκράιμπ, στο ισραηλινό στρατόπεδο συγκέντρωσης παλαιστινίων αιχμαλώτων στην έρημο Νεγκέβ, στις μουσικές φυλακές των ΗΠΑ σε πολεμικά τους πλοία και στρατιωτικές βάσεις, στο κολαστήριο του Γκουαντανάμο, στην πολεμική ισοπέδωση ολόκληρων κοινωνιών.

Η αλληλεγγύη στον αγώνα των κρατούμενων για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις ενάντια στο ειδικό καθεστώς κράτησής τους -ο οποίος θα επανέλθει αφού μόνο ένας από τους στόχους που τέθηκαν επιτεύχθηκε και πολλά ακόμα σημεία που το στοιχειοθετούν παραμένουν- δεν μπορεί να υπαγορεύεται από ανθρωπιστικούς λόγους και δεν μπορεί παρά να στοχεύει ευρύτερα στην

καταστροφή κάθε φυλακής, ως αναπόσπαστο κομμάτι του εγχειρήματος ανατροπής μιας κοινωνικής οργάνωσης εκμετάλλευσης, καταπίεσης και γενικευμένης επιτήρησης.

Με δεδομένο ότι τα «κανονικά» κελιά των φυλακών φτιάχτηκαν για εκείνους που παραβαίνουν τους νόμους της εκμετάλλευσης και παρεκκλίνουν από την κανονικότητα της καταπίεσης και τα «λευκά» κελιά για εκείνους που θέλουν να σαμποτάρουν τους νόμους της εκμετάλλευσης και να αποδιάρθρωσουν την κανονικότητα της καταπίεσης...

Λευτεριά σε όσους είναι στα κελιά «λευκά» ή «κανονικά».

ΤΡΟΜΟΔΙΚΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ...

Στις 7 Φλεβάρη ξεκίνησε στον ειδικά διαμορφωμένο χώρο των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού η δεύτερη δίκη για τον ΕΛΑ. Οι κατηγορούμενοι, που στην πρώτη δίκη-φιάσκο καταδικάστηκαν σε δεκάδες χρόνια κάθειρξη ο καθένας χωρίς κανένα κατ' ουσία αποδεικτικό στοιχείο, καλούνται για άλλη μια φορά να δικαστούν για ενέργειες για τις οποίες δεν έχει προκύψει τίποτα επιβαρυντικό εναντίον τους. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι δεν είναι πιθανό να ξανακαταδικαστούν με το ίδιο μοτίβο: «αφού ήσασταν μέλη της οργάνωσης (γεγονός που επίσης δεν έχει αποδειχτεί πέρα από την ανάληψη πολιτικής ευθύνης από τον Τσιγαρίδα μέχρι το 1991) συμμετείχατε και σε όλες τις ενέργειες της». Ανάμεσα στους κατηγορούμενους αυτής της δεύτερης δίκης θα βρισκονται και ο Μιχάλης Κασίμης που αθωώθηκε για όλες τις εναντίον του κατηγορίες στην πρώτη δίκη για τον ΕΛΑ καθώς και ο Γιάννης Σερίφης, παρότι βάσει απαλλακτικού βουλεύματος που έκρινε ότι δεν προκύπτει συμμετοχή του στον ΕΛΑ δεν είχε παραπεμφθεί στην πρώτη δίκη.

Επίσης στις 16 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε στις Σέρρες η δίκη του Πολύκαρπου Γεωργιάδη μετά από 10μηνη προφυλάκισή του. Ο Πολύκαρπος Γεωργιάδης είχε συλληφθεί στις 16/4/04 στη Θεσσαλονίκη, σε ενέδρα ασφαλιτών και είχε κατηγορηθεί για «κατασκευή εκρηκτικών» και «απόπειρα εμπρησμού» σε όχημα εταιρείας security, ενώ διωκτικοί μηχανισμοί και ΜΜΕ τις πρώτες ώρες μετά την σύλληψη του προέβαλλαν την εικόνα ενός επικίνδυνου βομβιστή ο οποίος ελέγχεται για δεκάδες εμπρηστικές ενέργειες. Το δικαστήριο αποφάσισε την ενοχή του για όλες τις κατηγορίες με ποινή 3 χρόνων και 1 μήνα κατά συγχώνευση. Λόγω του ανασταλτικού χαρακτήρα της ποινής ο Πολύκαρπος Γεωργιάδης αφέθηκε ελεύθερος.

Από την κοινωνική διάχυση του φόβου μέχρι τα συνεχή επεισόδια της εγχώριας αντιτρομοκρατικής εκστρατείας των τελευταίων ετών -τη σειρά τρομονόμων, τη διαρκή ενίσχυση των κατασταλτικών μηχανισμών, τις εκατοντάδες κάμερες παρακολούθησης, τις τρομοδίκες, τις ειδικές συνθήκες κράτησης- αυτό που επιχειρείται, διαμέσου του ιδεολογήματος της ασφάλειας, είναι η απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης στις κυριαρχικές επιλογές και η απομόνωση όσων αντιστέκονται σε αυτές.

Αλληλεγγύη στους διωκόμενους και φυλακισμένους αγωνιστές.

Όταν μάθεις να ζεις σε τούτη τη μεταβατική αιωνιότητα...

- 1) Το 1896 πραγματοποιήθηκε το Πρώτο Σιωνιστικό Κογκρέσο, με αφορμή το σύγγραμμα του Theodor Herzl, υπό τον τίτλο «το Εβραϊκό Κράτος». Στο Κογκρέσο αποφασίστηκε «η ίδρυση γης για τους Εβραίους στην Παλαιστίνη...»
- 2) Το 1917, ο βρετανός υπουργός εξωτερικών, Balfour, δεσμεύτηκε στον ηγέτη των σιωνιστών, να εργαστεί για την «εγκαθίδρυση εβραϊκής πατρίδας στην Παλαιστίνη».
- 3) Το 1918, η παλαιστινιακή γη, και μετά τη λήξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, «πέρασε» στα χέρια των βρετανών.
- 4) Το 1937, η βασιλική βρετανική επιτροπή, αποφάσισε να κινήσει διαδικασίες εκχώρησης παλαιστινιακών εδαφών, ώστε να ιδρυθεί το εβραϊκό κράτος.
- 5) Με τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και το ολοκαύτωμα, αναγκάστηκαν εκατοντάδες χιλιάδες εβραίοι να μεταναστεύσουν στην Παλαιστίνη.
- 6) Τα Ηνωμένα Έθνη, το 1947, κι ενώ η κατάσταση στην περιοχή είχε οξυνθεί με τις πληθυσμιακές αυξήσεις των εβραίων, ψήφισε υπέρ του διαμελισμού της περιοχής σε δύο κράτη, το εβραϊκό και παλαιστινιακό.
- 7) Στις 14/05/1948 ιδρύθηκε το Κράτος του Ισραήλ.
- 8) Το 1964, οι αραβικές κυβερνήσεις αποφάσισαν να φτιάξουν μια παλαιστινιακή οργάνωση, υπό τον έλεγχό τους, την PLO (οργάνωση για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης). Έχασαν όμως τον έλεγχό της, με την άνοδο στην ηγεσία της PLO του Αραφάτ, το 1969.
- 9) Εντωμεταξύ, είχε ήδη συμβεί ο Πόλεμος των Έξι Ημερών, το 1967, όπου εκατοντάδες χιλιάδες παλαιστίνιοι αναγκάστηκαν να φύγουν από την περιοχή.
- 10) Το 1973, διεξήχθη άλλος ένα πόλεμος, γνωστός ως Yom Kippur ή Ramadan, χαρακτηριστικό του οποίου είναι η ακόμα μεγαλύτερη σχέση του Ισραήλ με την Αμερική, τόσο στρατιωτικά όσο και οικονομικά
- 11) Ενώ η ένοπλη αντίσταση για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης προχωρούσε, ο Αραφάτ, το 1974, έκανε την πρώτη του εμφάνιση στον Ο.Η.Ε. μιλώντας για ειρνευτική επίλυση.
- 12) Το 1977, το Ισραήλ και η Αίγυπτος υπέγραψαν συμφωνία ειρήνης. Τον Σεπτέμβριο του ίδιου έτους έγινε η μεγάλη σφαγή της Sabra και Shatila. Φαλαγγίτες σκότωσαν χιλιάδες παλαιστίνιους σε στρατόπεδα προσφύγων.
- 13) Μετά από τη σφαγή αυτή ξεκίνησε η πρώτη παλαιστινιακή ιντιφάντα.
- 14) Το 1994, το Ισραήλ και η PLO, ήρθαν σε συμφωνία στο Κάιρο, με αποχώρηση των ισραηλινών από κάποιες περιοχές.
- 15) Λίγο αργότερα στη συμφωνία του Όσλο, χωρίστηκε η Δυτική Όχθη, σε τρεις ζώνες. Η συμφωνία όμως δεν τηρήθηκε από το ισραηλινο κράτος κι έτσι ξεκίνησε η δεύτερη ιντιφάντα το 1999.

Ο θάνατος του σπουδαιότερου ανθρώπινου συμβόλου στην Παλαιστίνη, του Γιασέρ Αραφάτ, η απευθείας μετάδοση της μεταφοράς της σωρού του στη Ραμάλα, οι εκατοντάδες χιλιάδες παλαιστίνιοι σε κατάσταση έκστασης να τον αποχαιρετούν, είναι κάποιες από τις πρόσφατες εικόνες που σηματοδότησαν μία εκ νέου δημοσιοποίηση της κατάστασης εκεί. Οι παγκόσμιοι κυρίαρχοι ξαναμίλησαν για «νέα εποχή» και «νέους δρόμους προς την ειρήνη». Τα άμεσα σχέδια των παλαιστίνιων και ισραηλινών ηγεμόνων -για την αντικατάσταση του ανθρώπου «μύθου»- αποσιώπησαν, προς στιγμή, τον καθημερινό αγώνα για ελευθερία των παλαιστίνιων. Κι ο πλανήτης, για άλλη μια φορά, θυμήθηκε το «παλαιστινιακό ζήτημα»...

Η μνήμη που έχει αντικατασταθεί από τις καλοσχεδιασμένες και άμετρες χρονικά εικόνες και αναλύσεις που προσφέρονται, για μία χρόνια κατάσταση, δεν είναι τίποτε άλλο παρά επιβαλλόμενη λήθη. Η ιστορία της περιοχής από τον 19^ο αιώνα, είναι μακρά. Η υπενθύμιση κάποιων βασικών ημερομηνιών και γεγονότων, μπορεί να μην να αποδεικνύει, περύτερα, πως η κατάσταση στην Παλαιστίνη και το Ισραήλ, υπαγορεύεται αποκλειστικά από πολιτικούς και θρησκευτικούς εξουσιαστές, παγκοσμίων και τοπικών συμφερόντων, δεν παύει όμως να είναι καθολικά καταδικασμένη στην κυνικότητα και ψυχρότητα που χαρακτηρίζει μία, εκ του ασφαλούς πάντα, ιστορική-κοινωνιολογική μελέτη, επιμένοντας να μην συμπεριλαμβάνει την πραγματικότητα της κατοχής που βιώνουν εδώ και δεκαετίες οι παλαιστίνιοι. Τα χρώματα και τους ήχους μιας καθημερινότητας ερμητικά εγκλωβισμένης στο θάνατο, την κούραση, τον ηρωισμό, τον εξευτελισμό, τον έλεγχο, το μίσος. Κατοχικής πραγματικότητας, που ως πλακούντας τρέφει το «ζήτημα», που από αυτήν γεννιούνται, ο διαρκής αγώνας για την ελευθερία και η πίστη με τους ήρωές της, η ολοένα επεκτεινόμενη βαρβαρότητα με τους βασανιστές και δολοφόνους της και η εξατομίκευση και τυφλότητα με τους «ασφαλείς» πολίτες της.

«Για δεκαετίες ολόκληρες η Παλαιστίνη παραμερίστηκε, μπήκε στο περιθώριο της ιστορίας, στο περιθώριο της ελπίδας, στο περιθώριο της απόγνωσης, παρούσα και απύσχα, απτή και άπιαστη, φοβισμένη, τρομαγμένη, κουρελιασμένη στις ζώνες Α,Β,Γ,Δ... Αυτή η Παλαιστίνη είναι η ταυτότητά μου, αυτή η Παλαιστίνη είναι η απουσία της ταυτότητάς μου. Η μνήμη που μου έχουν επιβάλλει, η

λήθη που μου έχουν επιβάλλει. Ο τηλεφωνικός μου κατάλογος είναι σχεδόν γεμάτος με νούμερα απόντων φίλων, γειτόνων και συγγενών που δεν θα μπορέσω ποτέ πια να τους τηλεφωνήσω και που, για κάποιους ασαφείς λόγους, δεν σβήνω τα ονόματα και τους αριθμούς τους από την ατζέντα μου. Η φύση, τα γεράματα, η αρρώστια, τα τροχαία ατυχήματα δεν είναι οι πιο κοινές αιτίες θανάτου για τον Παλαιστίνιο. Ο θάνατος μας έχει βάλει στην οικογένειά του. Ο θάνατος έχει κερδίσει άδεια παραμονής ανάμεσά μας [...]. Ο θάνατος ζει κανονικά ανάμεσά μας, σε μια χώρα που απαιτεί απ' όλους τους πολίτες της, το γέρο με τη μαγκούρα, τη γριά με το σάλι, το μωρό με το μπιμπερό, να θυμούνται αδιάκοπα τα πάντα και να ξεχνούν αδιάκοπα τα πάντα, αλλά και κάτι ακόμα πιο σκληρό και απάνθρωπο: Να είναι διαρκώς ήρωες. [...] Αυτό είναι το όριο της ζωής, η ζωή στο όριο...»

Ενώ τα όρια αρχής και τέλους, θανάτου και γέννας παραμονεύουν, καθορίζοντας το κάθε λεπτό του εικοσιτετράωρου των παλαιστίνιων, αυτό είναι μονάχα η μία όψη της ισραηλινής κατοχής. Η άλλη, αυτή που εισβάλλει στις γκρίζες ζώνες της επιβίωσης, τις ενδιαμέσες ζώνες των ορίων, καταλύει τις πιο αυτονόητες ανθρώπινες δραστηριότητες. Όλες αυτές τις δραστηριότητες, που για τους ανθρώπους του ανεπτυγμένου κόσμου θεωρούνται τόσο φυσικές όσο οι αλλαγές στις εποχές του χρόνου. Ποιος άλλωστε θα μπορούσε να φανταστεί ότι, μπροστά στη γενικευμένη κυδαιότητα των συνόρων, υπάρχει ένα μέρος κομματιασμένο σε ζώνες; Αποκομμένα, μεταξύ τους, τα παλαιστινιακά εδάφη πνίγονται από σύνορα, που επεκτείνονται γύρω από τις ζώνες, μέσα στις ζώνες, στους δρόμους και στις οδικές αρτηρίες. Πολλαπλά σημεία ελέγχου, υπό τις εντολές του ισραηλινού στρατού και αστυνομίας, απαγορεύουν σχεδόν, κάθε μετακίνηση των παλαιστίνιων, εξευτελίζοντας τους, βασανίζοντας τους. Στους ελάχιστους δρόμους που δεν ελέγχονται από τον στρατό, έχουν τοποθετηθεί «φυσικά» εμπόδια (μπάζα, πέτρες κλπ), ώστε να μην μπορούν οι παλαιστίνιοι να τους χρησιμοποιούν. Και η θηριωδία δεν έχει τέλος. Σήμερα, οι ζώνες περικυκλώνονται από ένα γιγάντιο μεταλλικό τείχος, ύψους 8 μέτρων και ενός χαντακιού πλάτους 2 μέτρων, με κάμερες και ελάχιστες εξόδους μετατρέποντας κάθε ζώνη σε κλουβί. Η κατασκευή του, που ακόμα δεν έχει ολοκληρωθεί, έχει κλέψει επιπλέον εκτάσεις παλαιστινιακής γης, έχει γκρεμίσει επιπλέον σπίτια κι έχει καταστρέψει δεκάδες χιλιάδες ελιές, μία από τις λίγες βιοποριστικές ασχολίες των παλαιστίνιων. Ποιος θα μπορούσε να υποπτευθεί τι σημαίνει ότι οι πιο συνηθισμένες καθημερινές κινήσεις -να παίζεις, να εργάζεσαι, να βρίσκεσαι με ανθρώπους...- συμβαίνουν κάτω από στρατιωτικά ελικόπτερα και F16, έτοιμα ανά πάσα στιγμή να βομβαρδίσουν; Γύρω από τακ, ένοπλους στρατιώτες, μπάτσους και μπουλντόζες, αγνοώντας πότε θα αποφασίσουν να σκοτώσουν, να τραυματίσουν, να γκρεμίσουν, να εισβάλλουν στο σπίτι σου, να σε φυλακίσουν; Πόσο αδιανόητο φαντάζει να μην γνωρίζεις καν, αν την επόμενη στιγμή θα έχεις νερό; «...θέλεις λοιπόν να τερματίσεις την κατοχή της γης σου. Αντιστέκεσαι. Και τότε η κατοχή γίνεται ακόμα πιο βάρβαρη. Το όνειρό σου για μία φυσιολογική ζωή αναβάλλεται και εσύ αισθάνεσαι πως όλα είναι προσωρινά. Όταν μάθεις να ζεις σε τούτη τη μεταβατική αιωνιότητα, θα έχεις καταλάβει τι σημαίνει να είσαι παλαιστίνιος».

Όταν η επιβίωση κινείται μες την μόνιμη αβεβαιότητα, μαχόμενη κάθε λεπτό για την αξιοπρέπεια, αγκαλιασμένη διαρκώς με το θάνατο, το μίσος είναι αναπόφευκτο και η αντίσταση, η μόνη λύση. Αντίσταση που δεκαετίες τώρα έχει γεννήσει την ελπίδα, έχει προδοθεί από τους ηγέτες της, έχει κουραστεί, έχει πονέσει κι όμως δεν σταματά. Αντίσταση που με τα πενιχρά της μέσα (συγκριτικά με αυτά του τέταρτου ισχυρότερου στρατού στον κόσμο, του ισραηλινού) εναντιώνεται σε στόχους της ισραηλινής κυβέρνησης, στρατού και αστυνομίας. Αντίσταση που ψάχνοντας να βρει διέξοδο, πνίγεται συχνά μέσα στις αντιφάσεις θεών και διαβόλων, φτιάχνοντας γκράφιτι στους τοίχους με πρόσωπα μαρτύρων. Που ζώνει ανθρώπους με εκρηκτικά, στο όνομα του Αλλάχ, και επισκέπτεται πόλεις, σκοτώνοντας, ισραηλινούς. Αντίσταση που προσπαθεί να κεντρίσει την αδιαφορία, την άγνοια ολόκληρου του κόσμου και βασικά των γειτόνων της. Αντίσταση που χρησιμοποίησε και χρησιμοποιεί το ισραηλινό κράτος, για να πείθει -την ισραηλινή κοινωνία αλλά και τις παγκόσμιες- σχετικά με το μεγάλο

ιδεολόγημά του: «βρισκόμαστε σε θέση άμυνας». Η πιο εξόφθαλμη αντιστροφή της πραγματικότητας, που σε συνδυασμό με τα εθνικά ιδεώδη, τις αντιφάσεις, το δυτικότροπο γυάλινο κλουβί που ζουν, έχει εγκλωβίσει την πλειοψηφία των ισραηλινών, και ίσως να τους έχει πείσει.

Ωστόσο, το ισραηλινό κράτος, δεν κατάφερε κι ούτε θα καταφέρει να καθολικοποιήσει το φόβο και την άγνοια στους υπηκόους του. Η ισραηλινή αντίσταση ενάντια στην κατοχή των παλαιστινίων, παλεύει να στηρίξει τα πόδια της στο στρατοκρατούμενο και αστυνοκρατούμενο Ισραήλ. Δεκάδες ισραηλινοί στρατιωτικοί και φαντάροι, που έζησαν από πρώτο χέρι την βαρβαρότητα, λιποτάκτησαν. Αρνήθηκαν δημόσια το ρόλο του στρατού, εκδιώχθηκαν από τις ισραηλινές αρχές, κι όμως εξακολουθούν κάποιοι να ακολουθούν τα χνάρια τους. Η εμφάνιση -τα τελευταία χρόνια- αναρχικών, έχει συντελέσει στη δημιουργία ενός πυρήνα εσωτερικού εχθρού στο Ισραήλ, προσδίδοντας στις αντιστάσεις ποιοτικότερα και ουσιαστικότερα χαρακτηριστικά. Η αντίσταση ενάντια στο τείχος, βασικό κομμάτι της δράσης τους, δεν κινείται μέσα στα στενά όρια του Ισραήλ, αλλά τα ξεπερνά: στέκονται δίπλα σε παλαιστίνιους για να μην γκρεμίσουν τα σπίτια ή τις ελιές τους, και συχνά αποφασίζουν κοινές δράσεις, παλεύοντας τις ζωντανές και αδιαμεσολάβητες σχέσεις. Πολλές φορές έχουν κόψει συρματοπλέγματα -που δήλωναν τα νέα όρια του τείχους- και σε μία από αυτές, ο ισραηλινός στρατός πυροβόλησε έναν σύντροφό τους (που ήταν και η πρώτη φορά που ο ισραηλινός στρατός χτύπησε ισραηλινό πολίτη). Ενώ παράλληλα, δημοσιοποιούν με μπροσούρες, κείμενα και δράσεις την κατάσταση της ισραηλινής κατοχής στην Παλαιστίνη, σε τοπικό επίπεδο αλλά και σε παγκόσμιο, ενάντια στην γενικευμένη παραπληροφόρηση και άγνοια.

Αυτή η διαλεκτική των τοπικών αντιστάσεων -ο αγώνας για ελευθερία των παλαιστινίων, η ύπαρξη εσωτερικού εχθρού στο Ισραήλ- είναι ικανή να αντιτεθεί στις εξουσιαστικές επιλογές και να καθορίσει τις εξελίξεις, συνοδευόμενη, με την ταυτόχρονη έκφραση αλληλεγγύης στην παλαιστινιακή ιντιφάντα όλων όσων βρισκόμαστε μερικά βήματα μακριά και την παράλληλη αντίσταση ενάντια σε κάθε ομογενοποιητικό διαχωρισμό των ανθρώπων, σε φονταμενταλιστές και σιωνιστές,. Κι αν η κατάσταση στην Παλαιστίνη και το Ισραήλ σήμερα, εμφανίζεται ως «ένα ηφαίστειο που χύνει τη λάβα του, αγνοώντας πραγματικά τι θα ανασυρθεί κάτω από τα συντρίμια», δεν πρέπει να ξεχνάμε πως το ηφαίστειο (που τόσο γλαφυρά αναφέρει ο K^{OC} Freidman-δημοσιογράφος των New York Times), δεν έχει πάψει ούτε στιγμή να χύνει τη λάβα του: τα συντρίμια στην περιοχή της Παλαιστίνης δεν έχουν ποτέ «ανοικοδομηθεί», η καταστροφή και η λεηλασία είναι η μόνη καθημερινότητα εδώ και δεκαετίες. Για ποιο λόγο λοιπόν, μπορεί να σηματοδοτεί κάτι διαφορετικό η εκλογή του Μαχμούτ Αμπάς, όταν ο «νέος χάρτης» που ξανά διαμορφώνεται από τους κυρίαρχους του κόσμου, πρόκειται (αν επιτευχθεί τελικά), να εγκαθιδρύσει μια ειρήνη, που όπως κάθε ειρήνη, θα στηρίζεται στη «νέα» καταπίεση και εκμετάλλευση τόσο των παλαιστινίων, όσο και των ισραηλινών; Και τελικά, σε ποιο σημείο της γης, τα βαθύτερα συστατικά της αβεβαιότητας, του ηρωισμού, του φόβου, της ζωής στο όριο έχουν καταστραφεί, τη στιγμή που η ελευθερία παραμένει λογικά απύουσα από κάθε εξουσιαστικό σύστημα;

* Αποσπάσματα από άρθρο του Barghouti, παλαιστίνιου ποιητή

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΕΙΔΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ACTION DIRECTE

Το απόγευμα της 24^{ης} Φλεβάρη 2005, 60 αναρχικοί, -ες κατέλαβαν για σχεδόν μία ώρα το γαλλικό πρακτορείο ειδήσεων στο Κολωνάκι σε ένδειξη αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές της Action Directe.

Κατά την διάρκεια της κατάληψης γράφτηκαν συνθήματα στο εσωτερικό του γαλλικού πρακτορείου, κρεμάστηκε πανό στο εξωτερικό του κτιρίου και στάλθηκε με fax και e-mail κείμενο για την άμεση απελευθέρωση των φυλακισμένων της Action Directe, μεταφρασμένο στα γαλλικά και τα αγγλικά, στις φυλακές που κρατούνται οι αγωνιστές της Action Directe, στο παράρτημα του γαλλικού υπουργείου δικαιοσύνης που είναι υπεύθυνο για τις φυλακές, στην γαλλική πρεσβεία στην Ελλάδα, στις δύο επιτροπές αλληλεγγύης στους φυλακισμένους της Action Directe στην Γαλλία, σε έναν αριθμό ευρωπαϊκών ομάδων και στον διεθνή αναρχικό δικτυακό τόπο A-INFOS.

Στη συνέχεια πραγματοποιήθηκε μίνι πορεία, η οποία κατέβηκε την Σόλωνος, έστριψε στην Εμμανουήλ Μπενάκη και κατέληξε στην πλατεία Εξαρχείων. Κατά την διάρκεια της πορείας φωνάχτηκαν και γράφτηκαν συνθήματα, πετάχτηκαν τρικάκια και μοιράστηκε το κείμενο που ακολουθεί.

Η Action Directe υπήρξε ένα δίκτυο ένοπλων ριζοσπαστικών ομάδων που έδρασε κυρίως στη Γαλλία από το 1977 μέχρι το 1987, σε αλληλεπίδραση τόσο με τους κοινωνικούς αγώνες στη Γαλλία και τον υπόλοιπο κόσμο όσο και με τα αντάρτικα πόλης που γνώριζαν τότε άνθιση σε Ιταλία και Γερμανία. Στη διάρκεια αυτών των δέκα ετών η Action Directe πραγματοποίησε έναν σημαντικό αριθμό επιθέσεων εναντίον στόχων τόσο του γαλλικού κράτους και κεφαλαίου όσο και υπερεθνικών οργανισμών και μηχανισμών. Το τέλος της ήρθε με τη σύλληψη του βασικού πυρήνα της το 1987. Ύστερα από 18 χρόνια εγκλεισμού, μεγάλα διαστήματα στην απομόνωση και διαρκείς αγώνες μέσα στις φυλακές, 4 αγωνιστές της συνεχίζουν να βρίσκονται όμηροι του γαλλικού κράτους. κρατώντας μια ιδιαίτερα αξιοπρεπή και αγωνιστική στάση, τη στιγμή που μια δήλωση μετάνοιας θα ήταν αρκετή για να αποφυλακιστούν.

από την κατάληψη του γαλλικού πρακτορείου ειδήσεων στην Αθήνα

Στα πλαίσια του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας" που διεξάγεται παγκόσμια, πραγματοποιείται στην Ελλάδα μια δεύτερη "ειδική" δίκη για τη δράση του Επαναστατικού Λαϊκού Αγώνα, 14 άτομα κρατούνται σε συνθήκες απομόνωσης καταδικασμένα για τη δράση της 17N και του ΕΛΑ, ενώ το Υπουργείο Δικαιοσύνης μελετά την ψήφιση ενός καινούριου αντιτρομοκρατικού νόμου.

Την ίδια στιγμή, το γαλλικό κράτος συνεχίζει να κρατά φυλακισμένα τέσσερα μέλη της επαναστατικής οργάνωσης Action Directe, τους Regis Scleicher, George Cipriani, Natalie Menigon and Jean Marc Rouillan. Οι δικαστικές αρχές έχουν ήδη απορρίψει τις αιτήσεις αποφυλάκισης που έχουν γίνει στο παρελθόν, ακόμα και για εκείνους που έχουν σημαντικά προβλήματα υγείας. Στις 26/2 λήγει η "ποινή ασφαλείας" που όρισε γι' αυτούς το ειδικό δικαστήριο που συστήθηκε για την εκδίκαση της υπόθεσής τους και οι κρατούμενοι δικαιούνται να υποβάλλουν καινούριες αιτήσεις αποφυλάκισης. Ο λόγος που κρατούνται ακόμα είναι το γεγονός ότι δεν αποκηρύσσουν τη δράση τους αλλά υπερασπίζονται την επιλογή τους να συγκρουστούν με την εξουσία. Είναι ότι ακόμα και μέσα στις "ειδικές συνθήκες" κράτησής τους, που σημαίνει σκληρή απομόνωση και μεταχείριση, αντιστέκονται στη βαρβαρότητα, συμμετέχοντας σε κινητοποιήσεις, απεργίες πείνας, εκδηλώσεις διαμαρτυρίας κατά του ποινικού συστήματος και κατά των συνθηκών φυλάκισης και απομόνωσης στις γαλλικές φυλακές. Είναι γιατί αποτελούν έναν ακόμα ζωντανό εφιάλτη για εκείνους που τους βολεύει να θεωρούν ότι "η ιστορία τελείωσε" ξεβράζοντας τα θύματά της ηττημένα και μετανωμένα.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ACTION DIRECTE
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΠΑΝΩ
ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

”ΔΕΝ ΖΗΤΙΑΝΕΥΟΥΜΕ, ΖΗΤΑΜΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΜΑΣ...”

(Δήλωση απολυμένης εργάτριας, από το κατειλημένο εργοστάσιο της ΤΡΙΚΟΛΑΝ-Νάουσα)

1.

Να λοιπόν που μετά από μια περίοδο εθνικών «στοιχημάτων» και ιδεοληψιών οι ξεχασμένες αντιθέσεις της πραγματικότητας εισβάλλουν ξανά στο προσκήνιο. Σε διάφορες περιπτώσεις τους τελευταίους μήνες, αφεντικά απέλυσαν εργαζόμενους για να μεταφέρουν τις επιχειρήσεις τους σε χώρες χαμηλού «εργατικού κόστους» και σαν απάντηση οι εργαζόμενοι κατέλαβαν τα εργοστάσια, με χαρακτηριστικότερη την κατάληψη του εργοστασίου κλωστοϋφαντουργίας του Λαναρά, “ΤΡΙΚΟΛΑΝ”, στη Νάουσα, από τις απολυμένες εργάτριες. Εκεί δεν υπήρχε ούτε Ρουβάς, ούτε εθνική Ελλάδα, ούτε μέταλλα. Υπήρχε μονάχα η βία του εκμεταλλευτή: «θα σας ρίξω στην ένδεια γιατί αλλού σε χώρες χαμηλότερου εργατικού κόστους- μπορώ να κοιμηθώ καλύτερα». Και υπάρχει η αντι-βία του εκμεταλλευμένου: «Και τότε εγώ καταλαμβάνω την ιδιοκτησία σου». Κοινωνικός πόλεμος, λοιπόν, ταξικός πόλεμος.

2.

Τι λένε τα αφεντικά σε αυτές τις περιπτώσεις; Δεν έχει σημασία αν μια ανθρώπινη επιχείρηση μπορεί να παράγει και ο κόσμος να χρησιμοποιήσει και να έχει ανάγκη αυτό που παράγεται. Σημασία έχει αυτό που παράγεται να φέρνει πλούτο στα αφεντικά. Να πλουτίζουν τα αφεντικά -μας λένε- για να επενδύουν, να δημιουργούνται θέσεις εργασίας, να ανεβαίνει το “βιοτικό επίπεδο”. Με άλλα λόγια: Όσο περισσότερο κεφάλαιο συσσωρεύει ένας ιδιοκτήτης τόσο περισσότερα ψίχουλα θα πέσουν και για τους υπόλοιπους. Απολύονται εργαζόμενοι; Αφού έτσι ο επιχειρηματίας θα μπορέσει να έχει κέρδος και μελλοντικά να κάνει επενδύσεις, οι απολύσεις -μας λένε- είναι για το καλό όλων. Καλοδουλεμένος εκβιασμός, είναι αλήθεια. Και είναι επίσης αλήθεια ότι σε αυτή τη γλώσσα, τη γλώσσα της οικονομίας, των νόμων δηλαδή του κεφαλαίου, δεν υπάρχει εναλλακτική απάντηση πέρα από αυτή που δίνουν οι εκμεταλλευτές.

3.

Αλλά πολλές φορές στην ιστορία, παλιότερα αλλά και σήμερα, οι εκμεταλλευόμενοι και καταπιεσμένοι αρνούνται αυτή τη γλώσσα. Τις περισσότερες φορές με κάποιες ριζοσπαστικές πρακτικές και τέτοιες είναι οι περιπτώσεις καταλήψεων που αναφέραμε. Κάποιες άλλες και με έναν ριζοσπαστικό λόγο: Στο διάολο το κεφάλαιο και η

οικονομία του. Υπάρχει σε αυτόν τον κόσμο αρκετός πλούτος για να μη βρίσκεται κανείς μέσα στο άγχος της επιβίωσης. Το δικαίωμα του αφεντικού να δίνει ή να στερεί τα τρίμματα που λέγονται μισθός, να δίνει δουλειά ή να κάνει απολύσεις, ανάλογα με το τι τον συμφέρει προκειμένου να παίρνει τη μερίδα του λέοντος από τον παραγόμενο πλούτο, περνιέται για αυτονόητο. Αλλά για ποιο λόγο θα πρέπει μια μειοψηφία να έχει μια τέτοια εξουσία, να νέμεται το πλούτο του κόσμου, να κατέχει τα μέσα παραγωγής; Αρκετά με αυτή τη βία. Η ιστορία δείχνει ότι τις λεηλασίες σε βάρος των καταπιεσμένων τις φέρνει όχι η αντίσταση αλλά η πειθαρχία.

4.

Από πού άντλησαν οι εκμεταλλευόμενοι, οι καταπιεσμένοι τόσο θράσος; Πως έγινε και μίλησαν κάποιες φορές έναν τέτοιο λόγο ή έκαναν πράξη αυτόν τον λόγο ακόμα και αν δεν τον μίλησαν; Επειδή στην καθημερινή τους ζωή, στη ζωή όλων μας, όσες ψευδαισθήσεις και αν υπάρχουν, δεν μπορεί να κρυφτεί μια αλήθεια: Ακόμα κι αν δουλεύεις συνέχεια, μια ζωή ίσως, το πιθανότερο είναι να μην έχεις παρά ελάχιστα. Τη στιγμή της κρίσης, όπως αυτή που βίωσαν οι απολυμένες στη Νάουσα, αυτή η αλήθεια αναδύεται εκρηκτικά. Αν ο εργαζόμενος δεν έχει τίποτα, είναι επειδή κάποιος άλλος έχουν την εξουσία να τα παίρνουν όλα. Αυτή είναι μια αλήθεια που όταν συνειδητοποιείται με διαύγεια -και ένα αποφασιστικό βήμα στις στιγμές του αγώνα είναι αυτή η συνειδητοποίηση- ο κόσμος γυρίζει ανάποδα. Όσο κι αν ένας ιδιοκτήτης κεφαλαίου έχει «κοπάσει», η ιδιοκτησία του δεν έχει φτιαχτεί από αυτόν αλλά από την εργασία εκείνων που εκμεταλλεύεται. Τα αφεντικά είναι σφετεριστές του κοινωνικού μόχθου.

5.

Αυτή η συνειδητοποίηση έχει πολλούς αντιπάλους να αντιμετωπίσει όταν περάσει σε πράξεις αντίστασης. Απέναντι της δεν έχει μόνο τον εκμεταλλευτή αλλά και το κράτος με τους νόμους του. Για να παλέψεις ενάντια στις μηχανές της εκμετάλλευσης, πρέπει να εναντιωθείς στη μηχανή της κρατικής επιβολής. Αστυνομίες και δικαστήρια πίνουν δουλειά όταν η ανισότητα κινδυνεύει. Αρκεί να σκεφτεί κανείς πόσο εύκολα τα δικαστήρια βγάζουν παράνομες και καταχρηστικές τις απεργίες που δεν ελέγχονται από τη ΓΣΕΕ. Λογικό είναι: το κράτος δε φροντίζει γενικώς και αορίστως τα κοινωνικά συμφέροντα. Φροντίζει τους κοινωνικούς του συμμάχους δηλαδή την τάξη των εκμεταλλευτών. Και αποτελεί προϋπόθεση της ύπαρξης αυτής της τάξης.

6.

Για τους αγώνες υπάρχει και ένας ακόμα εχθρός: οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες και ιεραρχίες. Κρατικοδίαιτοι γνώστες των «ζητημάτων», εντολοδόχοι κομματικών γραμμών, συνήθως ούτε καν εργαζόμενοι,

αναλαμβάνουν να καταλήγουν σε συμφωνίες που αλλάζουν τα σχέδια των αφεντικών στις λεπτομέρειες. Πρόκειται για φιγούρες που ενδιαφέρονται για τη δημόσια αποδοχή του λόγου τους, για μια κοινωνική απεύθυνση που δεν είναι ταξική αλλά διαταξική. Τους νοιάζουν οι ψήφοι και οι οπαδοί και για αυτό προσπαθούν να είναι σε όλους αρεστοί: προϊστάμενοι, μεσαία στελέχη, μικρά (και όχι μόνο) αφεντικά αποτελούν σε όχι αμελητέο βαθμό τα ακροατήρια τους. Για να μην τα χαλάνε με κανέναν, καϊδολογούν τα πιο μικροαστικά αντανakλαστικά που συναντά κανείς στους κόλπους των εργαζόμενων-ας θυμηθούμε ποσό συνθηκολόγησε με το ρατσισμό σε βάρος των ξένων εργατών το συνδικάτο οικοδόμων αθήνας, για να έχει την επιδοκιμασία ενός μεγάλου κομματιού των ελλήνων οικοδόμων. Επειδή κοιτάνε το καλό του κόμματος, αν το αφεντικό είναι ομοϊδεάτης φροντίζουν να μην τον πιάζουν και πολύ. Αν και πρόκειται για ξεπουληματίες ολκής, και ο κόσμος το ξέρει, καταφθάνουν σε στιγμές αγώνα με το κύρος του ειδήμονα, και σε αρκετές φάσεις καταφέρνουν να επιβληθούν. Επιβλήθηκαν δυστυχώς και στην περίπτωση της Νάουσας, όπου το υγιές θράσος προς έναν εκμεταλλευτή και αρχιτζογαδόρο του χρηματιστηρίου δεν μπόρεσε να βρει τη συνέχεια του, επιτιθέμενο σε ό,τι υπονομεύει το ταξικό μίσος για να το κάνει ψηφίσματα και δημόσιες σχέσεις. Είναι βασικό: οι μεσολαβητές, το κράτος και τα αφεντικά αποτελούν ένα ενιαίο σύμπλεγμα εξουσίας. Δεν μπορείς να έρθεις σε ριζική αντιπαράθεση με ένα από τα κομμάτια του συμπλέγματος χωρίς να έρθεις και με τα υπόλοιπα. Το ξεπέραςμα της συνδικαλιστικής ιεραρχίας και γραφειοκρατίας, η οργάνωση χωρίς εξουσίες, δηλαδή η αυτοοργάνωση, είναι προϋποθέσεις απόλυτα αναγκαίες για τη συνεχή ριζοσπαστικοποίηση των αγώνων που είναι σύμφυτη με την επιτυχία τους.

7.

Όσο και αν μας λένε ότι δεν μπορεί να λειτουργήσει η παραγωγή εάν δεν υπάρχει το κίνητρο του κέρδους και η ιδιοκτησία, η ιστορία είναι γεμάτη από εξαιρέσεις: το '17 στη ρωσία, το '36 στην ισπανία, το '56 στην ουγγαρία, η εργατική αυτοδιεύθυνση υπήρξε. Όχι παράδοξα, «κόκκινοι» στρατοί τσάκισαν αυτές τις

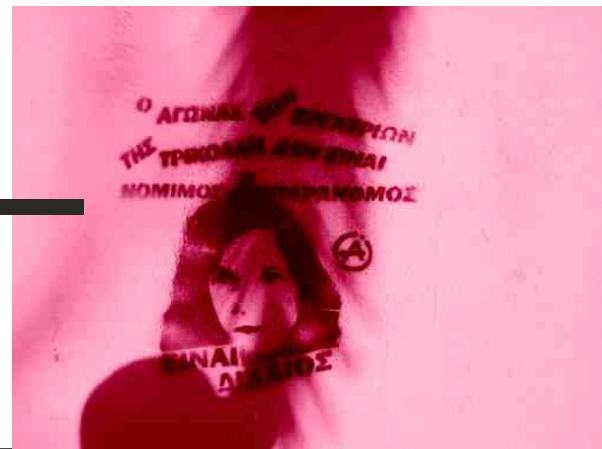
απόπειρες. Και ακόμη, αργότερα, το 1973 στο εργοστάσιο κατασκευής ρολογιών LIP στη γαλλία, οι εργάτες κατέλαβαν και οργάνωσαν μόνοι τους, για πολλούς μήνες, την παραγωγή. Και ακόμη, σήμερα, σε εργοστάσια της Αργεντινής. Δεν λείπει από τους καταπιεσμένους η γνώση. Λείπει η αυτοπεποίθηση.

8.

Ας αφήσουμε τους οικονομολόγους να λένε ότι οι κοινωνικές συγκρούσεις διώχνουν τους επενδυτές και κάνουν κακό σε όλους. Στη φύση δεν υπάρχουν κενά: όσο περισσότερο οι καταπιεσμένοι συλλογικοποιούνται, αντιστέκονται, οργανώνονται, μαζί με την αξιοπρέπεια τους κατακτούν και νέους τρόπους ικανοποίησης των υλικών τους αναγκών. Το ξαναλέμε: αγαθά υπάρχουν αρκετά, για όλους, αλλά για να επανοικειοποιηθείς αυτόν τον πλούτο πρέπει να συγκρουστείς. Πίσω από τους νόμους της οικονομίας υπάρχουν μονάχα συσχετισμοί δύναμης. Ο δυνατός κερδίζει. Γι' αυτό και για τους εκμεταλλεζόμενους η χειρότερη μοίρα είναι να κάνουν υπομονή, να ελπίζουν χωρίς να οργανώνονται, να δείχνουν ότι είναι αναλώσιμοι.

9.

Χειρονομίες όπως αυτή της κατάληψης ενός χώρου δουλειάς είναι ήδη μια νίκη. Πέρα από το τι θα ακολουθήσει, το πιο σημαντικό σε αυτές τις πρακτικές είναι ότι οι άνθρωποι γίνονται υποκείμενα, δράστες της ιστορίας τους. Παύουν να είναι κομπάρσοι σε έργα που γράφονται από άλλους. Παύουν να κάνουν αυτό που άλλοι οργανώνουν. Οργανώνουν οι ίδιοι αυτό που κάνουν. Αυτό είναι η αυτοοργάνωση. Ξεπερνάνε τους υπαγορευμένους ρόλους του φιλήσυχου οικογενειάρχη, του πειθαρχημένου εργαζόμενου κτλ. Και μπορούμε να υποθέσουμε ότι σε τέτοιες καταστάσεις μια διαφορετική ποιότητα ζωής ανακαλύπτεται: η επικοινωνία, η αλληλεγγύη, καινούργια συναισθήματα και σχέσεις που γεννιούνται μέσα από τη συλλογική δημιουργία γεγονότων και την από κοινού ανάληψη των δυσκολιών και των κινδύνων. Αυτό είναι το πιο σημαντικό επίτευγμα τέτοιων αγώνων. Η ζωή ενάντια στην δίκως νόημα επιβίωση.

10.

Μπορεί τα αφεντικά και το κράτος να είναι οι σημερινοί νικητές στον κοινωνικοταξικό πόλεμο, όμως στον κόσμο δεν υπάρχει όση πouxία θα θέλανε. Μιλώντας για εργατικούς αγώνες, ας θυμηθούμε τις απεργίες, τις καταλήψεις και τις βίαιες συγκρούσεις στα ναυπηγεία της ισπανίας. Ας θυμηθούμε την απεργία στα εργοστάσια της OPEL στη γερμανία που στοίχισε καθημερινά στην εταιρεία πολλά εκατομμύρια ευρώ. Ή τις καταλήψεις σε εκτάσεις γης και επιχειρήσεις στη Λ. Αμερική, που αντιμετώπισαν πρωτοφανή καταστολή. Οι πιο ταραγμένες κοινωνικά περίοδοι του εικοστού αιώνα -μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και από τα μέσα της δεκαετίας του

‘60 μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του ‘70-φανερώνουν ότι η εναντίωση στην εκμετάλλευση και την αιχμαλωσία, όταν γίνεται ισχυρή, ξεπερνάει τα σύνορα. Σήμερα βέβαια δεν βρισκόμαστε σε ένα τέτοιο σημείο, οι μάχες που δίνονται στις περισσότερες περιπτώσεις είναι αποσπασματικές και αναμασούν τον κυρίαρχο λόγο. Όμως απελευθερωτικές και ανταγωνιστικές δυνατότητες κυοφορούνται σε πολλά μέρη του πλανήτη. Μετακινούνται τα κεφάλαια, οι δουλείες του κάθε Λαναρά; «Κυκλοφορούν» και οι αγώνες. Πρέπει όμως γι' αυτό η φωνή μας να ακούγεται δυνατά, με σιγουριά.

Το Σάββατο 26 Νοέμβρη 2004 ύστερα από κάλεσμα της συλλογικότητας «Αναρχικοί, -ες από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά» πραγματοποιήθηκε πορεία αλληλεγγύης στις καταληψίες του εργοστασίου της ΤΡΙΚΟΛΑΝ στη Νάουσα, με τη συμμετοχή 250 ατόμων.

Η διαδήλωση ξεκίνησε από τον σταθμό μετρό των Σεπολίων, πορεύτηκε μέσα στις γειτονίες των Σεπολίων, Βγήκε στη Δυρραχίου, σταμάτησε για 5 πέντε λεπτά στη συμβολή Δυρραχίου και Κηφισού, έξω από τα γραφεία του ομίλου «ΚΛΩΝΑΤΕΞ» στον οποίο ανήκει η ΤΡΙΚΟΛΑΝ, φωνάζοντας συνθήματα και πετώντας χρώματα στην πρόσοψη του κτιρίου και στις δυνάμεις των ΜΑΤ που ήταν παραταγμένες μπροστά από το κτίριο και ολοκληρώθηκε στην πλατεία Μπουρατζίου.

ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΦΥΛΑΚΕΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ

Στις 12/10 κρατούμενοι των φυλακών Μαλανδρινού, Πάτρας, Τρικάλων, Κορυδαλλού, Λάρισας ξεκίνησαν αποχή συσσιτίου διαμαρτυρόμενοι για τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησής τους και απαιτώντας : α) να ισχύσει και στην Ελλάδα η κοινοτική νομοθεσία ως προς της έκταση της ισόβιας κάθειρξης (δηλ. 12 χρόνια πραγματικής έκτισης +4 χρόνια μεροκάματα και όχι 16 χρόνια +4 χρόνια όπως ισχύει), β) να δίνεται η δυνατότητα σε όσους αλλοδαπούς κρατούμενους το επιθυμούν να εκτίουν την ποινή τους στη χώρα προέλευσής τους, γ) να καταργηθούν το καθεστώς απομόνωσης και οι υπόλοιπες ειδικές συνθήκες κράτησης των πολιτικών κρατουμένων, δ) να μη λαμβάνονται υπόψη τα παραγεγραμμένα πειθερχικά παραπτώματα, τα οποία συνήθως χρησιμοποιούνται ως πρόσχημα για την άρνηση αδειών και αναστολής ποινών, ε) να δίνεται αναστολή εφόσον εκτίονται τα 3/7 της πραγματικής ποινής, ενώ τώρα απαιτούνται τα 3/5, στ) να δίνεται η δυνατότητα στους καταδικασμένους για ναρκωτικά που είναι αποδεδειγμένα χρήστες να μη χρειάζεται να εκτίσουν τα 4/5 της ποινής για να μπορούν να αποφυλακιστούν, όπως ορίζει ο “αντιτρομοκρατικός” για τους εμπόρους, ζ) να υλοποιηθεί επιτέλους η νομοθετική διάταξη για τη δημιουργία μονάδων απεξάρτησης εκτός φυλακής για τους τοξικοεξαρτημένους, η) να υπάρξει απευθείας συνάντηση αρμοδίων του υπουργείου δικαιοσύνης με επιτροπή των κρατουμένων για να εξεταστεί το σύνολο των θεμάτων που αφορούν τη λειτουργία των φυλακών Κορυδαλλού.

Τις επόμενες ημέρες μπήκαν στην κινητοποίηση κρατούμενοι κι από άλλες φυλακές (Διαβατά, Ναύπλιο, Κομοτηνή), ενώ στις 19/10 προχώρησαν μαζικά σε απεργία πείνας. Τελικά, στις 30/10 επιτροπή κρατουμένων ανακοίνωσε την αναστολή της κινητοποίησής τους, μετά από τη

δέσμευση του υπουργού για λύσεις και τη δημιουργία παρατηρητηρίου για τα δικαιώματα των κρατουμένων στον δικηγορικό σύλλογο.

Η φυλακή αποτελεί την πιο ξεκάθαρη όψη του σημερινού πολιτισμού της υποταγής και των διαταγών. Εκεί, η πραγματικότητα της καταπίεσης δεν κρύβεται πίσω από την «ψυχοθεραπεία» της κατανάλωσης, της καριέρας, πίσω από την άκριτη αποδοχή της όποιας «αλήθειας» της εξουσίας. Ο χωροταξικός εγκλεισμός, ο συνεχής έλεγχος και η επαναληπτικότητα των κινήσεων, οι ωμές προσταγές του ανθρωποφύλακα αποτελούν προέκταση της πολεοδομικής καταστολής, της ρουτίνας της επιβίωσης, του αυστηρού βλέμματος του εργοδότη.

Ο ρόλος της φυλακής αφορά την «παραβατικότητα», μια έννοια εφεύρημα των κυρίαρχων. Η συνεχής και χωρίς προβλήματα διασφάλιση των συμφερόντων τους απαιτεί την πειθαρχία των υπηκόων, την αποδοχή της εκμετάλλευσης και της υποτέλειάς τους. Η συνειδητή ή μη άρνηση της εξουσίας, η αμφισβήτηση του κρατικού μονοπωλίου της βίας καθώς και η παρέκκλιση από την κανονικότητα των κυρίαρχων αξιών και συμπεριφορών αυτού του πολιτισμού δημιουργούν τον εγκληματία, τον παραβάτη. Η υπάρχουσα κοινωνική οργάνωση, που στηρίζεται στην ιεραρχία, το κέρδος, τον ανταγωνισμό, παράγει τη φιγούρα του «μη νομιμόφρονα» που στέλνεται στη φυλακή, όπου συντηρείται και εξελίσσεται ποινικά, για να επιστρέψει κάποια στιγμή πίσω και ο φαύλος κύκλος τελειωμό να μην έχει. Γιατί στόχος της δεν είναι η εξαφάνιση της «παρανομίας». Λειτουργεί ως το τελευταίο σκαλοπάτι επιβολής της πειθαρχίας μέσω της δημιουργίας του φόβου για τον ενδεχόμενο εγκλεισμό που περιμένει οποιόν βγει έξω από την κανονικότητα της καθημερινής υποταγής.

Ο φυλακισμένος -με τον κοινωνικό στιγματισμό του- λειτουργεί και ως άλλοθι των διαχειριστών μας για να κρύψουν τη βία (και τις συνέπειές της) που ασκούν συνέχεια πάνω στις ζωές των ανθρώπων, ακρωτηριάζοντάς τους από κάθε διάθεση για σκέψη, πρωτοβουλία, αυτονομία. Το τι είναι «επιβλαβές» κρίνεται ανάλογα με τα συμφέροντα των ντόπιων και παγκόσμιων ελίτ. Πριν κάποια χρόνια, σ' αυτό το κράτος, η μοιχεία και η ομοφυλοφιλία ήταν ποινικό αδίκημα. Σήμερα, κάπου αλλού τιμωρούνται με θάνατο. Κάποτε, στις Η.Π.Α. το αλκοόλ ήταν απαγορευμένο. Σήμερα, το να πίνεις ποτό είναι κάτι φυσιολογικό.

Ο τρόμος που νοιώθουν οι περισσότεροι μπροστά στην ιδέα μη ύπαρξης φυλακών προκαλείται εξαιτίας του περιορισμού της σκέψης τους μέσα στα πλαίσια του εξουσιαστικού κανιβαλισμού. Μια κοινωνία χωρίς φυλακές και οποιονδήποτε εγκλεισμό σημαίνει μια άλλη ιστορική περίοδο, στην οποία οι άνθρωποι θα ζουν με βάση την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη, την αντιεξουσία, την αρχή : «από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητές του, στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του». Οι ίδιοι θα λύνουν τα προβλήματά τους και όχι κάποιοι ειδικοί. Μέχρι τότε, το σύνθημα « όσο υπάρχουν φυλακές είμαστε όλοι φυλακισμένοι» θα είναι κάτι παραπάνω από απλές λέξεις. Θα είναι μια πραγματικότητα.

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΤΥΧΑΝ

Οι εξουσίες είδαν τα κάθε είδους κέρδη τους να αυξάνουν μπροστά στα χαρούμενα πρόσωπα των υποτελών που έζησαν στιγμές εθνικής ανάτασης. Ήταν το μεγάλο άλμα του ελληνικού καπιταλισμού. Το μεγάλο άλμα των λεηλασιών του.

Για να αποκτήσει η μητρόπολη τις Ολυμπιακές εγκαταστάσεις και την αστραφτερή εικόνα της, δεκάδες εργάτες δολοφονήθηκαν στα λεγόμενα εργατικά ατυχήματα. Κράτος, κατασκευαστικές εταιρίες και εργολάβοι επέβαλαν εξοντωτικούς ρυθμούς εργασίας και κατάργησαν ουσιαστικά τα μέτρα ασφάλειας. Και ακόμα, προχώρησαν σε κανονικές ληστείες σε βάρος των εργαζόμενων απλήρωτα δεδουλευμένα, κλεμμένα ένσημα κτλ. Τα έργα παραδόθηκαν στην ώρα τους. Χτισμένα πάνω σε πτώματα και την πιο άγρια εκμετάλλευση.

Το ολοκληρωτικό ιδεώδες της πανοπτικής επιτήρησης βρήκε την εφαρμογή του. Μια δημοκρατία, που σε τίποτα δεν έχει να ζηλέψει δικτατορίες, επιτρέπει πλέον με ένα τεράστιο ιπτάμενο μάτι εκατομμύρια ζωές. Για πιο άμεσες λήψεις, εκατοντάδες κάμερες εγκαταστάθηκαν. Αμέτρητοι μπάτσοι και στρατιώτες στους δρόμους. Για τους μετανάστες και τους άλλους παρίες θύματα συνεχών αστυνομικών ελέγχων και απροσχημάτιστων εγκλεισμών ο βίος έγινε αβίωτος. Η ολυμπιακή γκλαμουριά δεν σήκωνε ανθρώπινες κηλίδες.

Επίκεντρο αυτής της «γιορτής»: ανθρώπινα εργαστηριακά κατασκευάσματα υψηλών αποδόσεων, οι αθλητές. Παρά την κοινή πεποίθηση ότι «όλοι ντοπάρονται», πολλοί τους λάτρεψαν. Γιατί όλοι; Στον αθλητισμό ισχύουν τα κυρίαρχα πρότυπα που εμφανίζονται και σε τόσες άλλες πτυχές της ζωής: η επιτυχία και η διάκριση είναι το παν με όλα τα μέσα. Οι θεατές ταυτίστηκαν με τα ομοεθνή ρομπότ που τους πρόσφεραν δόσεις αδρεναλίνης και λήθης για την καθημερινή μιζέρια. «Κεντέρης, Κεντέρης» φώναζαν. Έχουν οι κακόμοιροι ανάγκη τα είδωλα τους, τη δική τους ντόπα.

Αυτή η επιτυχία του ελληνικού κράτους δεν ήρθε από τον ουρανό. Δε μιλάμε για κανένα υπανάπτυκτο κράτος αλλά για ένα από τα 25 πλουσιότερα κράτη στον κόσμο. Μιλάμε για έναν κοινωνικό σχηματισμό στον οποίο άνθρωποι από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα έρχονται να αναζητήσουν εργασία. Μιλάμε για το πιο ισχυρό κράτος των Βαλκανίων. Μόνο που η αθέατη όψη του «θαύματος» των Ολυμπιακών και της δεκαπενταετούς «ανάπτυξης», που έκανε δυνατό αυτό το «θαύμα», περιλαμβάνει πολλά ρεσιτάλ βίας και εξαθλίωσης για ζωές και αξιοπρέπειες.

Υπερβολές;

Πόσες γυναίκες από το πρώην ανατολικό μπλοκ αυτά τα δεκαπέντε χρόνια έχουν «εισαχθεί», εκδοθεί και βιαστεί για να καλυφθεί η σεξουαλική πείνα των ελλήνων αρσενικών; Και για να αποτελέσουν μια υποδομή απανθρωπιάς κρατικά διαφημιζόμενη για τον σεξουαρισμό των ολυμπιακών;

Πόσες εκατοντάδες μεταναστών έχουν πεθάνει, δηλαδή δολοφονηθεί, προσπαθώντας να περάσουν τα χερσαία ή θαλάσσια σύνορα αυτά τα δεκαπέντε χρόνια και πόσοι άλλοι το κατάφεραν, για να γίνουν εδώ αντικείμενα της πιο άγριας εκμετάλλευσης προς όφελος της ελληνικής οικονομίας; Πόσες ταπεινώσεις υπήρξαν για όλους αυτούς που έκαναν αυτά τα χρόνια όλη τη βρομοδουλειά, για να χτιστούν τα ντόπια μεγαλεία;

Πόσες φορές το ελληνικό κράτος ενίσχυσε αποστολές δολοφόνων στο εξωτερικό, για να κερδίσει κύρος και διεθνή αναγνώριση; Θυμάστε την ελληνική συμμετοχή

στην «ειρηνευτική» αποστολή στη Σομαλία; Την υποστήριξη προς τον χασάπη Μιλόσεβιτς και, όταν τα πράγματα έσφιξαν για δαύτον, τη συμφωνία στους νατοϊκούς βομβαρδισμούς; Τη συνδρομή στα «αντιτρομοκρατικά» μακελικά στο Αφγανιστάν και το Ιράκ; Ο ελληνικός ιμπεριαλισμός ύψωσε την ελληνική σημαία εκεί που δεν είχε φτάσει ποτέ άλλοτε. Οι ντόπιοι καταπιεστές άξιζαν την ανταμοιβή της ολυμπιακής εμποροπανήγυρης και την ευκαιρία μεγαλύτερης ισχυροποίησής τους, γιατί αποδείχτηκαν άξιοι συνέταιροι του αναπτυσσόμενου κόσμου σε όλα του τα εγκλήματα.

Πριν η γαλανόλευκη γίνει της μόδας πάνω στα σώματα, έχει αφήσει τα σημάδια της πάνω σε άλλα σώματα... Τώρα που έγινε και της μόδας κλιμακώνει ακόμα περισσότερο τις κανιβαλικές της ορέξεις. Το αντιαλβανικό πογκρόμ που ξέσπασε στους δρόμους μετά τον αγώνα Ελλάδας-αλβανίας από ελλινόψυχους -πατριώτες, φασίστες, μπάτσους- ήταν η στιγμή που τα γαλανόλευκα μεγαλεία έδειξαν τις δολοφονικές ορέξεις τους. Πίσω βέβαια από την αλαζονικές εξάψεις, υπάρχει η πεποίθηση ή η ελπίδα των περισσότερων ότι αυτές οι πρακτικές υποβιβασμού αφορούν κάποιους «άλλους». Όμως, τα εργατικά ατυχήματα θα συνεχιστούν. Η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, η ακόμα μεγαλύτερη κλοπή του χρόνου μας από τα αφεντικά, θα ενταθεί. Οι φυσικές κι ελεύθερες εκτάσεις, που καταστράφηκαν για να γίνουν στάδια, καταστράφηκαν μια για πάντα και απ' ό,τι φαίνεται ο δρόμος είναι ανοιχτός για μια ανάλογη συνέχεια. Οι αναρίθμητοι μπάτσοι και η αδιάκοπη επιτήρηση έγιναν συνήθη φαινόμενα.

Τόσο ισχυρά ναρκωτικά προσφέρει τελικά το θέαμα, ώστε οι υπήκοοι να βλέπουν στις επερχόμενες μαυρίλες το λαμπρό τους μέλλον; Τόσο πολύ έχουν χάσει τα αντανάκλαστικά τους όσοι βιώνουν καθημερινά τους καταναγκασμούς, τις ταπεινώσεις, την εκμετάλλευση; Σίγουρα δεν είναι αυτή η μοίρα που θέλουμε για τους εαυτούς μας -αρκετοί νιώθουν έτσι. Και στην ερώτηση «τι να κάνουμε», δεν ανασκώνουμε τους ώμους. Η αντίσταση είναι δυνατή.

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΟΝ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ

ΣΤΗΝ ΘΕΪΝΣΗ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΠΑΤΗ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΙΔΕΩΔΩΝ

ΚΑΙ ΤΑ ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΑ ΠΟΓΚΡΟΜ

Το κείμενο αυτό συνόδευσε εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στις 24/09/04 στην Πλ.Λαού στο Κερατσίνι.

Το τεύχος αυτό τυπώθηκε σε 2000 αντίτυπα και μοιράζεται χέρι-χέρι, σε δρόμους, πλατείες και σχολεία. Καταπιανόμαστε με καθημερινά κοινωνικά ζητήματα είτε γενικότερου χαρακτήρα είτε ιδιαίτερου τοπικού χαρακτήρα (κυρίως του Κερατσινίου και της Νίκαιας) και επιδιώκουμε την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης. Και βέβαια, μια τέτοια έντυπη προσπάθεια δε θα μπορούσε να διακινείται έναντι κάποιου αντίτιμου μια κι οι ιδέες μας, οι αξίες μας, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.